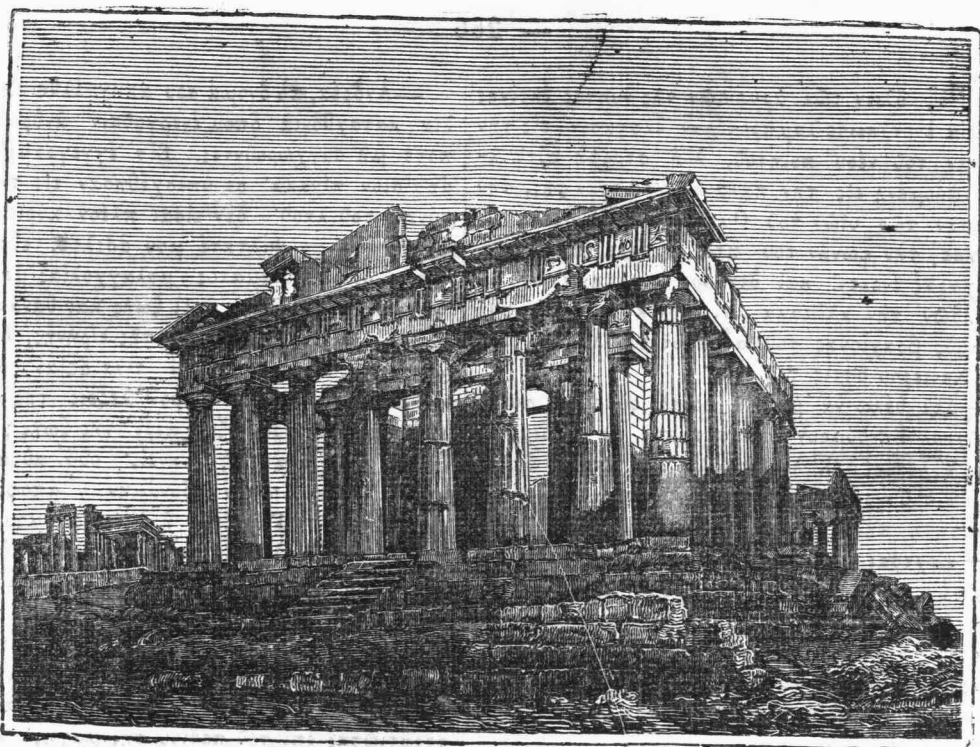

ΕΥΤΕΡΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ

Φυλλιδ. 36.

Τόμος. Ζ'.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΤΗΝ 15 ΜΑΡΤΙΟΥ 1854.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΧΕΝΙΕΡΟΣ.

ΔΥΟ ΑΔΕΛΦΟΙ.

(Συνέχεια, ὅρα φυλ. 35.)

Ἐπανελθὼν εἰς τὸ μικρὸν τοῦ δωματίου ὁ νέος ποιητὴς ἠσθάνθη ἐκρηγνυμένας ἐν αὐτῷ καταιγίδας μᾶλλον βιαίας ἢ ἐκείνας αἰτίνες ἐμυκῶντο εἰς τὴν δημόσιον πλατεῖαν ἀπὸ τῆς αὐγῆς τοῦ 89. Ἀνέωξε δὲ τὸ παράθυρόν του, καὶ ἐπειδὴ κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην τῆς νυκτὸς δὲν ἐπιβείτο νὰ τὸν ἴδῃ τις, ἡ ὄρασίς του προσηλώθη ἡρέμα καὶ γοητευομένη εἰς ὥραϊαν νύκτα ἀπρίλειον. Οἱ ἀστέρες ἐκυμαίνοντο οἶονεἰ ἐπὶ τῆς ὀμιχλώδους κορυφῆς τῶν δένδρων, καὶ ἡ γλυκύτης τοῦ ἀέρος ὡς ἄρωμα τι διεπέρα τὴν ψυχὴν ἄπασαι δὲ αἱ νυκτεριναὶ ἀρμονίαι ἠκούοντο εἰς γλῶσσαν θεῖαν ἐννοουμένην παρὰ πάντων, παρ' οὐδενός, δὲ ἀκουομένην. Αἱ πόλεις ἐκοιμῶντο ἐν σπουδῇ προπαρσκειυάζουσαι μίση νέα κατὰ τὴν ἐπιούσαν.

Ὁ δὲ Ἀνδρέας ἔφερε πάντοτε τὰ βλέμματά του ἐπὶ τῆς θέσεως ὅπου ἡ ὥραία ἀγνώριστος ἀνέκοψε στιγμιαίως τὸ βῆμα ἵνα κυττάξῃ τὸν οἰκίσκον. Ἡ νύξ ἦτον λίαν κελαινὴ κατὰ τοὺς πόδας τῶν δένδρων καὶ ἐν τούτῳ ἡδύνατό τις νὰ ἴδῃ ἀπὸ τοῦ παραθύρου εἰκόνισμα σώματος ἀνθρωπίνου κινουμένου ἀλλὰ μὴ προχωροῦντος.

Ὁ Χενιέρος δὲν ἀπέσπασεν ἔκτοτε τοὺς ὀφθαλμούς ἀπὸ τῆς ἀλλοκότου ἐκείνης ὀπτασίας ἥτις βαθύως ἀπεδείκνυε κίνδυνον ἢ δὲ ἀγωνία τοῦ Ἀνδρέου ἐξετείνετο ὑπὲρ τὸ δέον. Ἡτοιμάζετο δὲ νὰ καταβῇ καὶ νὰ προβῇ ἀντιμέτωπος τοῦ κινδύνου, ὅτε φωνὴ τις ἔψαλλε ψιθυρίζουσα τοὺς στίχους τούτους εἰς γλῶσσαν ξένην.

Εἰς τὰ σκότῃ πλανᾷ

Ὁ Ἑμίρης τὸν πόδα,

Κ' εἰς τὸν κήπον γυρνᾷ,

Καὶ κυττάζει τὰ ῥόδα.

Τὴν ζωὴν του ὁ κλέπτης κινδυνεύει

Ἄν ἔμβῃ εἰς τὸν κήπον.

Ὁ Ἑμίρης ἀκούει ἢ μαντεύει

Τὸν ἐλάχιστον κτύπον,

Ἰ! ἐξ ὅλων τῶν ἀρμονιῶν τῆς νυκτὸς ἐκεῖνης, οὐδεμία ἐνετύπωσε λαμπροτέραν ἑκστασιν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ νέου ποιητοῦ, ἢ ἡ στροφή αὕτη ἡρέμα ἀδομένη εἰς τὴν παλαιὰν γλῶσσαν τῆς, τὴν γλῶσσαν τῶν υἱῶν τοῦ Ὀμήρου! ὁ Ἀνδρέας ἐκράτησε τὴν φωνὴν του ἥτις ἐμελλε νὰ ἐκραγῇ, τῆς χαρᾶς ἔσκεν, καὶ διὰ δύο σκιρτημάτων ὑπερπηδῶν τὴν κλίμακα καὶ τὸν κῆπον, ἐρίφηθη εἰς τοὺς βραχίονας τοῦ ἀδελφοῦ του Μαρίου Ἰωσήφ Χανιέρου ὅστις τῷ εἶπε·

— Δὲν θέλω νὰ μὲ ἰδῇ κανεὶς οὔτε καὶ αὐτὸς ὁ Ροῦχερ. Ἐπεθύμουν μάλιστα καὶ σὺ ὁ ἴδιος νὰ μὴ μ' ἐβλεπες, ἀλλ' ἡ ἐπιστολή τὴν ὁποίαν ἐμελλον νὰ σοῦ γράψω δὲν ἦτον δυνατὴ νὰ μ' ἀντικαταστήσῃ τὴν στιγμὴν αὐτήν.

— Ἐρχεσαι ἀπὸ τοὺς Παρισίους, φίλτατέ μου Ἰωσήφ!

— Κατ' εὐθείαν· ἀπέφυγα τὴν λεωφόρον· ἤλθα διὰ τῶν δασῶν τῆς Ἀδριακιοπόλεως... Ἐλα, ὡς μακρυνθῶμεν ἐντεῦθεν, Ἀνδρέα· ὡς ὑπάγωμεν νὰ ὁμιλήσωμεν ὀλίγον εἰς χωριστὸν μέρος, εἰς τὸ δάσος.

Ὁ Μάριος Ἰωσήφ καὶ ὁ Ἀνδρέας ἀπεμακρύνθησαν τῆς λεωφόρου καὶ ὅταν ἀφίχθησαν εἰς ἀπόστασιν προφυλάσσουσαν αὐτοὺς ἀπὸ τῶν κατωκιμένων μερῶν, ὁ πρῶτος εἶπεν εἰς τὸν ἀδελφόν του.

Ἀγαπητέ μου Ἀνδρέα, χθὲς τὴν 10 Ἀπριλίου ὁ Ροδεσιπέδρος ἀπήγγειλε τὴν κατηγορίαν του κατὰ τῶν Γερουνδίνων. — Τὸ ἐπερίμενα· οἱ Γερουνδῖνοι ἀπώλοντο· καὶ μετ' αὐτῶν ὅλοι οἱ φίλοι των καὶ ὁμόφρονες, ὅλοι οἱ ἄνδρες, οἱ μετέχοντες μετριότητός τινος ἐγκληματικῆς. Καὶ σοῦ μάλιστα τὸ ὄνομα ἀπηγγέλθη· ἐὰν δὲν ὑπάρχῃ εἰσέτι σήμερον κίνδυνος διὰ σέ, μέλλει νὰ ἐπανεέλθῃ αὐρεον, ἀφείκτως. Βλέπω βραδίζοντας τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰς συμφορὰς, ὁ Τυφὼν ἀποφέρει τὸ πᾶν· ὑπάγε νὰ ἴδῃς καὶ αὖθις τὴν Ἀγγλίαν, τὴν ὁποίαν γνωρίζεις, καὶ ὅπου ἀφῆκες φίλους. Ἡθέλησα νὰ ἐξασφαλίσω καθ' ὅλα τὸ ταξιδίδιόν σου· σοῦ ἐπρομήθευσα διατήρησιν· ἰδοὺ, αὐτὸ τὸ χαρτίον περιλείπει τὴν ζωὴν σου, καὶ τὸ ἥμισυ τῆς ἰδικῆς μου· εἰς τὸν αἰθερὶ δίδουν φάρμακα, καὶ εἰς τὸν προγεγραμμένον διαβατήριον. — Φίλτατέ μου Ἰωσήφ, δεχομαι τὸ διαβατήριον. — Καὶ ἀναχωρεῖς αὐριον; — Αὐριον... ὅχι... διατὶ αὐριον; ὁ κίνδυνος λοιπὸν εἶναι τόσον ἐγγύς; — Ναι, Ἀνδρέα, ναι, ἐγγύτατα...

Ὁ Ἀνδρέας ἀγωνιῶν τὰ μέγιστα εἶπε διὰ φωνῆς ὑποκώφου.

— Ὅχι, ὅχι, ἀδύνατον, ἀδελφέ μου... οἱ πόδες μου εἶναι καθηλωμένοι εἰς τὸ ἔδαφος τοῦτο περισσότερον ἢ τὰ δένδρα τοῦ δάσους. Ἀρτῆ με εἰς τὸ πεπρωμένον μου. — Σὺ, ἀντιτάσσεσαι εἰς τὴν φωνὴν τοῦ αἱματός σου, ἀκριβὲς μου Ἀνδρέα! Θέλεις νὰ σοῦ τὰ εἰπῶ ὅλα; — Ἐ! Παναγία μου! εἶπεν ὁ Ἀνδρέας ἀδιαφόρως, εἰμπαρεῖ; ὅλα νὰ μοῦ τὰ εἴπῃς· τὸ δένδρον δὲν ἐκρίζονεταί.

— Ἀνδρέα, τὸ ὄνομά σου ἀπηγγέλθη εἰς διαβόυλια καταχθόνια ὅπου ἐνεργοῦσιν ἄνθρωποι πόποτε μὴ συγχωροῦντες. Εἰς· ἐγγεγραμμένος εἰς ἀπαίσιον πῖνακα· σὲ ὑπεσχέθησαν εἰς τὴν δικαιοσύνην τοῦ λαοῦ· δὲν εἶσαι πλέον κύριος τῆς κεφαλῆς σου. — Φίλτατέ μου ἀδελφέ, εἶπεν ὁ Ἀνδρέας διὰ μειδιάματος μελαγχολίας μεστοῦ, σὺ τῇ ἀληθείᾳ ὁμιλεῖς περὶ ζωῆς καὶ θανάτου ὡς ἂν ἐξῶμεν εἰς τοὺς καιροὺς τῆς εἰρήνης, ὅτε ὁ θάνατος καὶ ἡ ζωὴ ἔχουσιν τινα ἀξίαν· ἀλλὰ ζῆν καὶ θνήσκειν εἶναι σήμερον λέξεις τῆς αὐτῆς βαρύτητος, τίς φροντίζει περὶ τῆς ζωῆς; τίς φοβεῖται τὸν θάνατον; Κανείς· οὐδ' αὐταὶ αἱ γυναῖκες. Ἐὰν λοιπὸν ἡδυνάμην ν' ἀποφασίσω νὰ καταλίπω τὴν Γαλλίαν, ἡ ἀπόφασίς μου αὕτη δὲν ἐμελλε τὰ προέλθῃ ἀπὸ τὸν τρόπον, τὸν ὅποιον ἐμποιεῖ ὁ θάνατος. Διὰ τοῦτο αἱ πένθιμοι ἀναγγελαί σου δὲν μ' ἐγγίζουσιν καθόλου σχεδόν· ἐμελλον δὲ ἴσως ν' ἀναχωρήσω, μόνον διὰ νὰ εὐχριστήσω τὴν ἀδελφικὴν σου καρδίαν. Ἀλλὰ, πιστευστέ με, ἐνάρτε ἀδελφέ μου, εἰμαι σήμερον στρατιώτης ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης· λοιπὸν μὴ συμβουλευσθε τὸν ἀδελφόν σου νὰ λειποτακτῇ.

— Τοῦλάχιστον, Ἀνδρέα, ὁμιλήσέ μου μὲ εἰλικρίνεια· μήπως γυνή τις σὲ κρατεῖ εἰς τὴν Γαλλίαν; — Ναι. — Καλὰ, ἀναχωρήτατε μαζὶ καί...

Ὁ δὲ Ἀνδρέας διέκοψε τὸν ἀδελφόν του διὰ κινήματος βραδέος τῆς χειρὸς, καὶ περιβάλλων τὸν βραχίονα ἐκείνου διὰ τοῦ ἰδικοῦ του, τῷ ἐξωμολογήθη τὸ μυστήριόν του καὶ δὲν παρέλιπεν οὐδὲ ἰῶτα· προσέθηκε δὲ τελευτῶν.

— Φίλτατέ μου Ἰωσήφ, μὲ μεγίστην μου ἀπαρέσκευαν παραβιάζω μυστήριον τοῦ ὁποίου τὸ ἥμισυ ἀποδίδει γυναῖκα, ἀλλὰ μ' ἐπροσκάλεσες εἰς τὴν ἀνάγκην αὐτήν.

Αἱ πρῶται δὲ τῆς αὐγῆς ἀκτῖνες διεχρυσούν τὴν κορυφὴν τῶν δένδρων, καὶ ἡ χαρίεσσα ἐκεῖνη ἔγερσις τῆς φύσεως ἐκάλυψε διὰ θλίψεως τὰ πρόσωπα τῶν δύο ἀδελφῶν. Δυστυχεῖς ἐποχαὶ καθ' ὡς δύναται τις νὰ ἴδῃ ἐντρομος τὸ μειδίαμα τοῦ ἀνατέλλοντος ἥρους! Ὁ Μάριος Ἰωσήφ ἀνύψωσε πρὸς οὐρανὸν στεναγμὸν τὴν μελαγχολίαν ἐκδηλοῦντα, καὶ εἶπεν εἰς τὸν ἀδελφόν του.

— Πρέπει νὰ χωρισθῶμεν, θὰ σκεφθῶ περὶ τῆς ἐνεστώσης σου καταστάσεως, καὶ θὰ σοῦ γράψω μὲ ἀπεσταλμένον περὶ τῆς πίστεως τοῦ ὁποίου σοῦ ἐγγυῶμαι. Ἐσο φρόνιμος. Μοῦ ὑπόσχεσαι ὅτι θὰ φανῇς φρόνιμος; — Σοῦ τὸ ὀρκίζομαι ἐνώπιον τοῦ τελευταίου ἀστρου τῆς νυκτὸς αὐτῆς, ἥτις εἶναι μνήμης ἀξία.

Καὶ τότε οἱ δύο ἀδελφοὶ ἀπεχειρετίσθησαν, δακρύων μεστοί, καὶ ὁ Μάριος ἐγένετο ἄφαντος ἐντὸς τοῦ δάσους.

Ὁ Μάριος διεύθυνε τὸ βῆμα ὡς ὁ ναύτης, πρὸς τὸ ὑστερον ἄστρον τῆς δύσεως, διὰ ν' ἀνέβῃ τὰς μεγάλας τῶν θηρευτῶν ἀτραποὺς, αἵτινες φαίνονται ἀπὸ τῆς Ἀδριακιοπόλεως, ὁ δὲ ἀδελφός του ἡ-

κολούθησε τὰς συνήθεις δεινδροσιγίας τὰς ἀγού-
σας εἰς τὸν οἰκίσκον αὐτοῦ.

ΚΑΑΤΔΙΟΣ ΜΟΥΡΙΕ.

Ὁ Κ. Πρεσβύ, κεκαλυμμένος διὰ θλαμίου ἐσθί-
τος ἐξ ὑφάσματος περσικοῦ, ἐκάθητο ἐπὶ σάιμ-
ποδος δερματίνου εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ εὐπρεπι-
σμοῦ του, ἀναθέμενος τὴν σπουδαίαν ἐργασίαν τῆς
κομμώσεώς του εἰς τὸν θαλαμηπόλον του Βαλεν-
τίνον.

— Ὁ Κέριος Κόμης εἶν' εὐχαριστημένος μετὰ
ὕδατῶδεις αὐτὰς ταινίας; εἶναι πλατύτεροι καὶ
καλήτεροι διὰ τὴν κόριν. Λέγουν ὅτι ἀρέσκουν
πολὺ εἰς τὴν αὐλήν· καὶ ὁ πρῶτος εὐπατρίδης ὁ
Κ. Σαινδρακέρ τὰς εἰσήγαγε· μ' ἐφάνη καλὸν καὶ
ἡρόδασα τεμάχιον ἐξ πηχῶν καὶ τριῶν τετάρτων.
Ὁ Κ. Κόμης ἐπιδοκιμάζει τὴν ἀγοράν; — Μάλι-
στα, καλῶς ἐπραξας. — Περιμένω νὰ μ' ἐρωτήτῃ
ὁ Κ. Κόμης διὰ... — Δὲν ἔχεις ἀνάγκην νὰ σ'
ἐρωτήσω· ἐπερίμενον νὰ τελειώσης τὴν ἱστορίαν
τῶν ὑδατωδῶν ταινιῶν σου, διὰ ν' ἀκούσω τέλος
τὶ ἔμαθες εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Γράβη, καθὼς σὲ πα-
ρήγγειλα τὴν αὐγήν. — Ὁ Κ. Κόμης θὰ πιστεύσῃ
εὐκόλως ὅτι ἐξεπλήρωσα τὴν ἀποστολήν μου μετὰ
τὴν μεγαλητέραν φρόνησιν. Καὶ κατὰ πρῶτον ἀν-
τέγραψα τὸν λογογράφον τοῦ Ἑρμοῦ ὅπως πράττω
πᾶσαν κυριακὴν· ἔπειτα ὠμίλησα περὶ τῶν σημει-
ωνῶν πραγμάτων μετὰ τοῦ θυρωροῦ. Μ' ἐρώτησε
νέα περὶ τοῦ Κ. Κόμητος, καὶ τοῦ ἀπεκρίθην ὅτι
ὁ κύριός μου ἀνεχώρησεν εἰς Λονδὶνον μετὰ τῆς
οἰκογενείας του. — Ἐπραξας καλῶς, Βαλεντίνε. —
Μετὰ τοῦτο τέλος πάντων, ἐπειδὴ δὲν εἰξέυρα
πλέον τι νὰ εἰπῶ, ἐχασμώδησα χωρὶς νὰ τὸ θέλω,
καὶ τὸν ἐρώτησα ἐὰν ἡ κυρία Κόμησσα διαμένῃ ἀκόμη
εἰς τὴν οἰκίαν. Τότε μοῦ διηγήθη ἱστορίαν τινὰ λυ-
πηράν, καὶ ἔχω βεβαίως τὴν ἀπόφασιν νὰ τὴν ἐπα-
ναλάβω εἰς τὴν Κ. Κόμηττα, ἀλλ' ὑπάρχουν εἰς αὐτὴν
πολλαὶ λέξεις καὶ πράγματα τῆς ἡμέρας, τὰ ὅποια
μ' εἶναι ἀπηγορευμένον νὰ μεταχειρισθῶ... — Ἄς
ἴδωμεν, διηγήσου μολοντοῦτο καὶ μὴ μοῦ ὁμιλή-
σης παραμόνον διὰ τὴν Κόμησσαν. — Ἄ ἰδοὺ
τὸ δύσκολον! τέλος πάντων θὰ δοκιμάσω... ἄς
ὑποθέσωμεν ὅτι περιπατῶ ἐπάνω εἰς αὐγὰ... ἦ-
τον ἓνας πολίτης, ἡ διὰ νὰ εἰπῶ καλήτερα, ἓνας
ἄνθρωπος ὅστις ἤλθε καὶ κατόκησεν εἰς τὸ Δη-
μαρχεῖον κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς Δεσχεμενῆς ἀκριβῶς
εἰς τὸ πλευρὸν τῆς οἰκίας τοῦ Γράβη. Ὁ ἄνθρω-
πος αὐτὸς κατεῖχε μίαν τῶν ἀνωτέρων θέσεων εἰς
τὴν... πρόσκαιρον μοναρχίαν... Εἰξέυρετε ὅτι
ἡ Κυρία Κόμησσα ἀγαπᾷ πολὺ τὰ ἄνθη, καὶ ὅτι
εἶχε γεμίσει ἀπὸ τοιαῦτα τὸν ἐξώστην της...
Αὐτὰ τὰ ἄνθη εἶχον χρώμα τι τὸ ὁποῖον... ὅχι
δὲν εἶχον καθόλου χρώμα, καὶ τοῦτο παρώργισε
πολὺ τὸν λα... τοὺς ἀνθρώπους οἱ ὅποιοι διέβαι-
νον εἰς τὸν δρόμον...

— Τί μοῦ διηγείσαι αὐτοῦ, Βαλεντίνε; διαβά-
ται παρωργίσθησαν διότι τὰ ἄνθη δὲν εἶχον χρώ-

ματα! — Ἄ! ἀλήθεια Κύριε Κόμη... — Ἄς ἀ-
κούσωμεν, ἐξηκολούθησε· ἡ συνέχεια εἶναι ἴσως ὀ-
λιγώτερον σκοτεινὴ... — Ὁ Κ. Κόμης ἐπιθυμᾷ
νὰ τὸν φωτίσω, καὶ συγχρόνως μετὰ προσταζει νὰ
βάλω τὴν λαμπάδα μου ὑπὸ τὸ σβεστήριον. —
Καλὰ προσπάθησε νὰ τελειώσῃ κατ' αὐτὸν τὸν
τρόπον, Βαλεντίνε· ἄς ἀκούσωμεν τί ἐπραξαν οἱ
διαβάται αὐτοὶ οἱ παρωργισθέντες ἐναντίον τῶν
ἀχρωμάτων ἀνθέων. — Ἐβρίψαν λίθους, καὶ κα-
τεσύντριψαν ὅλα τὰ ὑαλῖα τῆς οἰκίας τοῦ Γρά-
βη... — Καὶ ἡ περίπολος δὲν τοὺς συνέλαβε καὶ
δὲν τοὺς ἐφυλάκισε αὐτοὺς τοὺς ἀνοήτους;

— Ἄ! ἡ περίπολος!... εἶναι πολὺ μακρὰν ἡ
περίπολος! — Ἐξηκολούθει, Βαλεντίνε. — Ἡ Κυρία
Κόμησσα ἐνόμισα καλὸν καὶ ὑπῆγε καὶ παρσπο-
νήθη εἰς τὸν κύριον περὶ οὗ πρὸ ὀλίγου σὰς ἔλε-
γον, καὶ ὅστις ἔχει πολὺ μεγάλην δύναμιν τὸν
ὑποθέτουν ὅτι εἶναι ὁ διοικητὴς τῆς ἐπαρχίας...
Λοιπὸν αὐτὸς ὁ οἰνοὶ διοικητὴς τῆς εἶπε· «Πολίτ...
Κυρία! ἔχετε ἄδικον... ἔχετε ἄνθη τὰ ὅποια δὲν
ἔπρεπε νὰ ἔχετε, καὶ τὸ πταίσμα εἶναι ἰδικόν
σας» — Πῶς! αὐτὸ τὸ ζῶάριον ὁ διοικητὴς ὁ-
μιλεῖ τοιοῦτοτρόπως εἰς μεγάλην Κυρίαν! — Ἄ!
Παναγία μου! ὠμίλησε μετὰ ὅλην του τὴν ἀταρα-
ξίαν. Τὸ ἐσπέρας συνηθροίσθησαν πάλιν ὑπὸ τὰ
παράθυρα τῆς οἰκίας Γράβη καὶ ἔψαλλον τὸν
θύρ... ἓνα ἄσμα μασσαλιωτικόν... — Εἰς ἐ-
παρχιακὸν ὕψος; — Συγγνώμην, Κύριε Κόμη, μετὰ
συγχύζετε μετὰ τὰς ἐρωτήσεις... καὶ δὲν εἰξέυρω
πλέον τι νὰ σὰς ἀποκριθῶ... — Καλὰ λοιπὸν μὴν
ἀποκρίνεσαι, ἐξηκολούθει... — Δὲν εἰξέυρω τῶ-
ρα ποῦ ἔμουν... ἄ! ναι! ἡ Κ. Κόμησσα ἦτον
ἐπάνω εἰς τὴν οἰκίαν τῆς πρὸς τὸ μέρος τοῦ πε-
ριβόλου... — Καὶ κανεὶς ἀπὸ τὴν βασιλικὴν χω-
ροφυλακὴν δὲν εὐρέθη νὰ διώξῃ τοὺς ταραξίας αὐ-
τοὺς; — Φαίνεται ὅτι δὲν εὐρέθη, Κύριε Κόμη...
Ἄλλ' ὅλ' αὐτὰ δὲν εἶναι τίποτε... τὴν ἐπαύριον
ὁ... Διοικητὴς ἐπισκέφθη τὴν Κ. Κόμησσαν, καὶ
τῇ ἀπέτεινε, καθὼς λέγουν αὐτοὶ οἱ ἄθροποι,
λόγους πολὺ βαναύσους... καὶ τόσον ὥστε διὰ ν'
ἀποφύγῃ καὶ δευτέραν ἐπίσκεψιν ἡ κυρία Κόμη-
σσα ἐγκατέλιπε τὸν οἶκον Γράβη μετὰ μίαν μόνην
θαλαμηπόλον χωρὶς νὰ εἰπῇ ποῦ πηγαίνει... Ἐκτο-
τε πλέον δὲν ἤκουσέ τις νὰ ὁμιλοῦν περὶ αὐτῆς.

Ὁ Κ. Πρεσβύ ἐξέσυρεν ἀπὸ τοῦ δακτύλου αὐτοῦ
δακτύλιον ἱπποτικὸν καὶ τὸν παρετήρησεν ἐπὶ
τινα καιρὸν διὰ τινος εὐαρεσκειᾶς· ἔπειτα εἶπε
τῷ Βαλεντίνῳ τὴν φωνὴν λίαν ἥτυχον ἔχων. — Εἶ-
ναι πολλὸς καιρὸς ὅτε συνέβησαν αὐτὰ, Βαλεντίνε;
— Δύο μῆνες, Κύριε Κόμη. — Πῶς! ὑπάγει
πᾶσαν Κυριακὴν εἰς τὸν οἶκον Γράβη διὰ νὰ μοῦ
ἀντιγράψῃ τὸ ἀντίγραμμά τοῦ Ἑρμοῦ, καὶ ποτὲ δὲν
μ' ὠμίλησε περὶ τούτων;

— Διότι ὁ Κ. Κόμης δὲν μετὰ παρήγγειλε ποτὲ
καθὼς σήμερον πρῶτ' νὰ ὁμιλήσω μετὰ τὸν θυρω-
ρὸν, καὶ νὰ ἐρωτήσω περὶ τῆς Κ. Κομήσεως...
— Γινώσκω, ἔχει δίκαιον!.. Ναι, Βαλεντίνε, εἰ-
ξέυρεις νὰ ὑπακούης, χθὲς τὸ ἐσπέρας συνωμίλησα

μέ τον Κ. Ἀνδρέαν Χενιέρον ὅστις μέ παρέσυρε τὴν πρῶταν αὐτὴν εἰς τὴν παράβασιν τῶν ἐξῶν μου... Ἰδοὺ τί κερδίζει τις ἀν ῥίψη ἐν μόνον βλέμμα διὰ τινος ὁπῆς εἰς τὸν κόσμον... Ἦμην πολὺ εὐτυχέστερος, χθὲς τὸ ἐσπέρας... δὲν εἰ-
ξυρον τίποτε!

— Μήπως, ἐκ τύχης, Κύριε Κόμη, ἔκαμα τὴν ἀνοησίαν καὶ σὰς ἀνήγγειλα τι ἐκ τῶν ἐξῶ; — Ὁχι, Βαλεντίνε, σὺ δὲν πταίεις... Ἐγὼ σ' ἠρώ-
τησα... μοῦ ἀπεκρίθης... μὴν ἀνησυχεῖς καθόλου. Καὶ σοῦ εἶπαν Βαλεντίνε ὅτι ἀγνοοῦν τί ἀπέγεινεν ἡ Κόμητσα; — Μάλιστα Κύριε Κόμη. — Αἰδύ-
νατον, πρέπει νὰ τὸ εἰξεύρουν!

— Καὶ ταῦτα λέγων ὁ Κ. Πρεσσὺ, πρὶν ἢ τε-
λειωθῇ ἡ κόμμωσις τοῦ ἡγέρθη, κ' ἐχώρησεν ἐπὶ δύο ἢ τρία βήματα πρὸς τὸ δωμάτιον τοῦ εὐπρε-
πισμοῦ ὥστε ὑποχωρῶν εἰς ἀκατάβλητόν τινα ἐσωτερικὴν ταραχὴν, ἀν καὶ καλῶς ὑποκρυπτο-
μένην διὰ τῆς ψυχρότητος τοῦ αἵματος τοῦ Εὐ-
πατρίδου. Ἐκάθησε δὲ πάλιν εἰς τὸν σκιμπόδα
του, ἐπέβαλε κομπῶς τὴν δεξιάν αὐτοῦ κνήμην
ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς, καὶ θωπεύων διὰ τῆς χειρὸς,
περικνημίδα μεταξὺν λεπτοπλεκῆ, εἶπεν εἰς τὸν
Βαλεντίνον γαληνιαῖα τῇ φωνῇ καὶ ὥστὶ μειδιῶν.

— Ὑπνέτητες εἰς τοῦ Κόμητος ἔσταιν, ἀλή-
θεια; — Μάλιστα, Κύριε Κόμη, εἰς τὸ πλοῖτον τῆς
Χλωρίδος. — Εἶδες, τὸ πῦρ; — Αὐτὸ μέ εἶδε, Κύ-
ριε Κόμη, διότι ἐπληγώθην εἰς τὴν ναυμαχίαν τοῦ
Ποντιχεροῦ καὶ ἠναγκάσθη ν' ἀποβιάσθῃ. —
Τὸ εἰξεύρω αὐτὸ, Βαλεντίνε, ἀλλὰ εἶμαι πολὺ εὐχα-
ριστημένος ὅτι δὲν τὸ ἐλησμόνησες. — Πῶς θέλετε
νὰ λησμονήσω τὴν πληγὴν μου, Κύριε Κόμη; ἐξ
αἰτίας αὐτῆς ἀκόμη χωλαίνω κατὰ τὸν δεξιὸν πό-
δα. — Βαλεντίνε, ἤκουσες νὰ λέγουν τὸ ὄνομα αὐ-
τοῦ τοῦ διοικητοῦ ὅστις ἐξῆλθες τὴν Κ. Κόμητσαν;
— Ὁχι, Κύριε Κόμη. — Εἰξεύρεις ποῦ κατοικεῖ;
— Μάλιστα, Κύριε Κόμη, παρὰ τὴν ὁδὸν Δεξαμε-
ναί· περὶ ἐκεῖθεν πᾶσαν Κυριακὴν μέ τὸν λογογρί-
φον μου... — Καλὰ! αὐτὸ μέ ἀρκεῖ.

Καὶ ὁ Κ. Πρεσσὺ ἡγέρθη, ἐκάθησε δὲ πρὸ τρα-
πέζης μικρᾶς καὶ ἐγραφε τὸ ἐπόμενον γραμματίον.

» Κύριε Διοικητά!

« Ἐξῆλθες μίαν γυναῖκα χήραν καὶ ὑπὸ τὴν
προστασίαν μου διακειμένην· αὕτη ἡ γυνὴ εἶναι ἐξ
εὐπατριδῶν, ἀλλ' ὁ χαρακτήρ της δὲν προσθέτει
τίποτε εἰς τὴν ἐξῆλθῃσιν ὅσον πρὸς τοῦτο ἔχει δι-
καιον τὸ 89.

« Εἰς τὴν ἀπάντησίν σας θέλετε μ' ἀναγγεῖλαι
τὴν ὥραν καὶ τὸν τόπον τῆς συναντήσεως ἡμῶν ἐ-
πιφυλάτσομαι νὰ σὰς ἀποδείξω ἐν ἔργῳ ὅτι εἶ-
μαι ἀπὸ καλὴν οἰκίαν καθὼς καὶ ὑμεῖς.

« Ὁ μάρτυς μου θέλει λάβει τὰς ὁδηγίας σας. »

Ὁ Κ. Πρεσσὺ συνέπτυξε τὸ γραμματίον, τὸ ἐ-
σφράγισε διὰ σφραγίδος ἀνωνύμου, καὶ εἶπε γελῶν
εἰς τὸν Βαλεντίνον.

— Λοιπὸν, γέρον μου στρατιῶτα τοῦ Ποντιχεροῦ,
μέλλομεν νὰ ἐξέλθωμεν μαζὴ εἰς μικρὴν ἐκστρα-

τείαν... — Ἐξέρχεσθε ἀπὸ τὴν οἰκίαν! ἀνέκρα-
ξεν ὁ Βαλεντίνος ἐκπληκτος ὑπὸ τρόμου. — Εἶναι
ἀνάγκη, Βαλεντίνε... ἔχω νὰ ἐκπληρώσω χρέος
τι... ἀλλ' ἐλπίζω νὰ ἐπιστρέψω ἀμέσως... ἐκ-
τὸς ἐν... θὰ ἐρωτήσῃς περὶ τοῦ ὀνόματος τοῦ
διοικητοῦ τῆς ἐπαρχίας εἰς τὸν οἶκον Γράβη, καὶ
θὰ τὸ γράψῃς ἐπ' αὐτοῦ τοῦ γραμματίου... Ἐ-
πειτα ὑπάγεις καὶ ἐγχειρίζεις τὸ γραμματίον μου
εἰς τὸν θαλαμηπόλον του, καὶ ἐκεῖ περιμένεις.
— Εἰξεύρω μόνον νὰ ὑπακούω εἰς τὸν Κ. Κόμητα,
εἶπεν ὁ Βαλεντίνος, ταπεινῶσιν ἐνδεικνύμενος.
— Αὐτὸ καὶ μόνον σοῦ ζητῶ σήμερον, Βαλεντίνε.
Ὁ Κ. Κόμης θὰ μείνῃ εὐχαριστημένος — Καὶ ὅ,τι
καὶ ἀν συμβῇ, Βαλεντίνε, θὰ εἶσαι καὶ σὺ εὐχαριστη-
μένος ἀπὸ ἐμέ.

Ὁ γέρον ὑπνέτης ἔλαβε τὸ γραμματίον, ἐνε-
δύθη κοσμίως, ἀλλ' ἐν τῇ ἐπικρατούσῃ ἀφελείᾳ,
κ' ἐξῆλθεν ἵνα ἐκπληρώσῃ τυφοῖς ὄμμασι τὰς δια-
ταγὰς τοῦ κυρίου του.

Ὁ δὲ Κ. Πρεσσὺ μόνος μείνας ἀνέωξε μικρὸν
κειμήλιον οἰκογενειακὸν, ἐζήνεγκε δὲ ἀπ' αὐτοῦ εἰ-
κόνιον τι γενόμενον διὰ χρωστῆρος, καὶ τὸ παρ-
τήρησε τρυφερῶς. Ἦτον εἰκὼν γυναικὸς νέας ἐν-
δεδυμένης ὡς πριμενὶς ἰδανικῆ, ὠραίας· δὲ μᾶλλον
ἰδανικῶς ἢ ὡς εἶχεν ἡ κόμμωσις της· ἐμειδία ὡς ὁ
ἀνατέλλων ἥλιος, κ' ἐδείκνυε μεταξὺ τῶν δύο διε-
σταλμένων τόζων τῶν κοραλλίνων χειλέων της·
διπλὴν σειρὰν μαργαριτῶν λίαν λεπτοφυῶν· ὁ ζω-
γράφος μεταχειριζόμενος τὰ προνόμια τῆς ἐπο-
χῆς του καὶ τοὺς φαντασιώδεις κόσμους τοὺς ἐπι-
τρεπομένου· εἰς τὰς αὐλικὰς ποιμενίδας, ἐπέδα-
ψίλευσε τὴν θαμβωτικὴν γυμνότητα τοῦ ἐλέφαν-
τος εἰς τὸ εἰκόνιον ἐκεῖνο, ὅπου τὸ ὕψοςμα ἐφαί-
νετο ὡς ἀπλοῦν παράρτημα.

Ζωηροτάτη συγκίνησις ἐτάραξε τὴν εὐγενῆ
καὶ αἰείποτε γαλήνιον ὄψιν τοῦ Κ. Πρεσσὺ ἀλλὰ,
ὡς οἱ ἄνδρες ὅλοι οὔτινες ἐσωτερικὰ μόνον ἔχουσι
δάκρυα, οὔτε ποτὲ προδίδουσι βάσανον ἀπόκρυφον,
καὶ εἰς τὴν ἐρημίαν αὐτὴν, ἐπανέλαβεν ἀμέσως
τὴν συνήθη αὐτοῦ γαλήνην, ἀπέθηκε τὴν εἰκόνα
ἐν τῇ θήκῃ, καὶ κατέβη εἰς τὰ δωμάτια τὰ πρὸς
τὸν κήπον.

Ἐκεῖ, ἐξεκρέμασε ξίφος ἀπὸ τῆς πατρογονικῆς
αὐτοῦ κληρονομίας, ἐδοκίμασε τὴν λαβὴν, ἐζήτησε
τὴν αἰχμὴν, καὶ τὸ ἐβάλεν αὐθις εἰς τὸν κολεόν·
εἶτα δὲ ἀνεκίνησε βιβλία τινὰ συσσωρευμένα ἐπὶ
τραπέζης μονόποδος, ἔλαβε τὴν ἐπετηρίδα τῶν
Mousōw τοῦ 1788, ἐκαθέσθη καὶ διῆλθεν ἰδύλ-
λιά τινὰ ἀναμείνων, τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ Βαλεν-
τίνου.

Ἀκούσας δὲ τὸν κρότον τοῦ ῥόπτρου ὁ Κ.
Πρεσσὺ ἔκλεισε τὴν συλλογὴν τῶν ἐπιπολαίων
ποιήσεων, καὶ ἐξετέλεσε τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ θυ-
ρωροῦ του, ἀπόντος, τῆς ἐπαναστάσεως· ἐνεκεν.
Καὶ πάντοτε ἐμειδία ὁ Εὐπατρίδης, ὅτε ἠναγκά-
ζετο προσωπικῶς ν' ἀνοίγῃ τὴν θύραν του εἰς τὸν
μοναδικὸν αὐτοῦ ὑπνέτην.

Ὁ δὲ Βαλεντίνος ἔφερον ἐπὶ τοῦ ἠλλοιωμένου προσώπου του τὰ ἴχνη ἀποτυχίας τινὸς ἢ προσδόλῃς· ὁ Κ. Πρεσσὺ τὴν ἡρώτησεν ἐν τῷ προδόμῳ.

— Πολὺ Καλὰ! Βαλεντίνε· εἶπεν ὁ Κόμης· μολοντί χωλὸς εἶσαι, καὶ περισσοτέρους ἔχεις παρὰ τοὺς ἐξήντα, εἶσαι ὁμῶς ἀπὸ τὴν καλὴν γενηαν τῶν ἀνδρῶν τοῦ ἐπταετοῦς πολέμου... ἃς ἀκούσωμεν, τί ἀπάντησίν μοι φέρεις; — Ἀ! Κύριε Κόμη!... Ἐὰν δὲν με βοηθήσετε ὀλίγον, δὲν θὰ εἰσπορέσω νὰ σᾶς τὰ διηγηθῶ ὅλα... — Διηγῆσού με τὸ πρᾶγμα καθὼς ἔτρεξε... μοῦ φαίνεται ὅτι εἶναι πολὺ ἀπλοῦν. — Ὁχι· τόσον ἀπλοῦν, σταθῆτε· ἐγὼ δὲν εἰσεύρω ἀπὸ ποῦ ν' ἀρχίσω... Κύριε Κόμη, κάμετέ μου τὴν χάριν νὰ με βοηθήσετε. — Εἶδες τὸν Διοικητὴν; — Ὁχι, Κύριε Κόμη. — Πῶς!... καὶ τὸ γράμμα μου; — Διέταξε καὶ μοῦ τὸ ἐπέστρεψεν ὁ γραμματεὺς· του εἰς τέσσαρα κομμάτια, με αὐτὴν τὴν ἀπάντησιν. « Στέλλουν τοὺς συνομῶτας εἰς τὴν Φῶρε, καὶ τοὺς τρελοὺς εἰς τὸ Χάρεντον. » — Τί σημαίνει αὕτη ἡ ἀπόκρισις, Βαλεντίνε; — Ὁ Κ. Κόμης πρέπει νὰ τὸ εἰσεύρῃ καλῆτερά μου, διότι γνωρίζει τί περιεῖχε τὸ γραμματίον του. — Καὶ τί ἀπεκρίθη; οὐ, εἰς τὴν ὕβριν αὐτὴν, Βαλεντίνε; — Τίποτε, Κύριε Κόμη. — Ἄς εἰμεθα δίκαιοι!... καὶ δὲν ἔπρεπε τίποτε ν' ἀποκριθῇς... Εἰσεύρεις τώρα τ' ὄνομα αὐτοῦ τοῦ διοικητοῦ, Βαλεντίνε; — Ὀνομάζεται Κλαύδιος Μουριέ. — Ἰδοὺ τῶνόν τι ὄνομα τὸ ὅποιον οὐδὲν ἴδιον ἔχει εὐπατρίδου· μυρίζεται ὄχλον. — Καὶ τί θὰ ἔλεγεν ἄραγε ὁ Κ. Κόμης ἐὰν ἔβλεπε τὸ πρόσωπον; — Τὸν εἶδες λοιπόν; — Βέβαια... τὸν εἶδα ὅταν ὁ γραμματεὺς ἤνοιξε τὴν θύραν διὰ νὰ μοῦ δώσῃ τὰ τέσσαρα τεμάχια τοῦ γραμματίου. — ἔχει τὸ ἦθος ὡς πρέπει; — ἔχει τὸ ἦθος ὡς δὲν πρέπει διόλου... Αὐτὸς εἶν' ἕνας ἄνδρας ὑψηλὸς πέντε πόδας καὶ ὀκτὼ δακτύλους με μαλλία σγουρά χωρὶς κόνιν καὶ κοντοκομμένα· ἡ μορφή του εἶναι μορμολύκειον, οἱ ὀφθαλμοὶ του θυλοὶ ἀναμμένοι, τὰ χαρακτηριστικά του ὅλα ἐξέχουν· ἡ μῆτις του εἶναι ὡς ῥύγχος ἰέρωνος, τὸ χρώμα του ὡς τὸ χρώμα τῶν κατοίκων τοῦ τροπικοῦ. Ἐὰν ὁ ἄλλος ἔχει λειποτάκτας, εἶμαι βέβαιος ὅτι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἐλειποτάκτησεν ἀπὸ τὸν ἄδην. Δὲν παραξενεύομαι τώρα διατὶ ἡ Κυρία Κόμησσα ἐγένινεν ἄφαντος, ὡς ἄγγελος ὅπου εἶναι, ὅταν ὁ Κύκλαψ αὐτὸς ἐμβῆκεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ Γράβη... Μὴν ὀμιλῶμεν πλέον περὶ τοῦ ἀνθρώπου τούτου, διέκοψεν εἰπὼν ὁ Κ. Πρεσσὺ ἡπατήθη μίαν στιγμὴν, καὶ ἀδίκως ἠθέλησα νὰ μονομαχήσω μετ' αὐτοῦ. — ὦ! Κύριε Κόμη! — Μὴν ὀμιλῶμεν περισσώτερα, Βαλεντίνε· ἀλλ' ἃς ἀσχοληθῶμεν περὶ τῆς Ὠραίας Κομήσεως, πρέπει με πᾶσαν θυσίαν νὰ μάθωμεν ποῦ εὑρίσκεται. Διέσπασα πάντα δεσμὸν ὅστις με ἀφώσινεν εἰς τὴν αὐλὴν, εἰς τὰς γυναῖκας, εἰς τὸν κόσμον· ἀλλ' ἂν καὶ ἐμμένω εἰς τὴν πρώτην ἀπόφασίν μου, ἡ τιμὴ μὴ μ' ἐπιβάλλει τὸ χρέος νὰ προστατεύσω τὴν Κόμησσαν, εἰς καὶρὸν ὅτε ἡ ὠραιότης αὐτῆς κιν-

δυνεῖται. — Κύριε Κόμη, οἱ λόγοι σας τώρα μοῦ χαροποιοῦν τὴν καρδίαν. — Ἀκουσε, Βαλεντίνε· ἀνεγνώρισα εἰς σὲ μεγάλην πονηρίαν μεγισμένην με εὐθέσιαν, καὶ αὕτη εἶναι ἡ ἀρίστη πονηρία· διότι δὲν δυσπιστεῖ κανεὶς εἰς αὐτήν. Ἰπῆρξεν ἄλλοτε ἄνθρωπός τις προικισμένος με ἀξιοθαύμαστον λεπτύνειαν καὶ ὅστις ἐφεύρε δύο δλοκλήρους τόμους εὐφυῶν λόγων διὰ ν' ἀπατήσῃ τοὺς συζύγους, τοὺς πατέρας καὶ τοὺς ἐπιτρόπους τῶν ἀνηλίκων. Ὁ κόσμος ὅστις πάντοτε ἀπατάται εἰς τὰ φαινόμενα ἐπωνόμασε τὸν ἐφευρετὴν αὐτὸν εὐήθη διότι ἐδείκνυσεν εἰς τὴν μορφήν του τοὺς χαρακτῆρας ἀνθρώπου μωροῦ· σὲ παρομοιάζω λοιπὸν με τὸν ποιητὴν Λαφονταίνον.

Ὁ δὲ Βαλεντίνος ὑπεκλίνατο ἐρυθρίων ἐκ μετριοφροσύνης.

— Βλέπεις ὅτι σὲ γνωρίζω, Βαλεντίνε, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ Κ. Πρεσσὺ· λοιπὸν θὰ σοῦ δώσω ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἔλειπεν ἀπὸ τὸ ἐνδοξον πρωτότυπόν σου, θὰ σοῦ δώσω ὅσα χορήματα θελήσης, καὶ σὺ θὰ θυσιάσης ἐξ ὧρας καθ' ἡμέραν εἰς τὴν ἀναζήτησιν τῆς Ὠραίας Κομήσεως. Δὲν ἐγκατέλιπε τὰς Βερσαλλίας, εἶμαι βέβαιος... Μὴ μοῦ κάμνεις κανὲν σημεῖον δυσπιστίας· σὲ βεβαιῶ ὅτι εὑρίσκεται ἐνταῦθα... ἀνεγνώρισα χθὲς τὴν γραφὴν τῆς εἰς μίαν ἐπιστολὴν... εἶναι ἐνταῦθα. Ὁ τὴν ἀνέυρῃς, Βαλεντίνε· εἶσαι πρὸς τοῦτο ἀρκετὰ δεξιός. — Ὁ Κ. Κόμης εἰμπορεῖ νὰ πιστεύσῃ ὅλας τὰς προσπαθείας μου διὰ νὰ δικαιώσω τὴν περὶ ἐμοῦ ἰδέαν του. — Καὶ θ' ἀρχίσῃς ἀπὸ τῆς σήμερον, Βαλεντίνε, ἀπὸ τῆς στιγμῆς αὐτῆς... Ἰδοὺ τὸ βαλάντιόν μου, καὶ ὅταν ἔλθῃ ἀνάγκη, μὴ λυπηθῇς καθόλου τὸ χροσίον μου· δὲν θὰ σοῦ λείψῃ ποτέ... ὦρα καλὴ Βαλεντίνε!

(ἐκολουθεῖ.)

ΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΑ

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟΤΕΡΑ.

(Συνέχεια, ὅρα φυλλάδιον 35).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄.

Ὁ ποιητικὸς ἀγὼν. Ἐπαρξίς τοῦ πολέμου.
Μεσχόβα.

Ἡ Ἀκαδημία τῶν Παρισίων ἐκήρυξε ποιητικὸν ἀγῶνα, ἐνῶ ἀπεφασίσθησαν δύο μὲν βραβεῖα πρῶτα, ἐξ δὲ δεύτερα εἰς τὰ καλλίτερα ὀκτὼ ποιήματα, ἐκ τῶν ὑποβληθησομένων εἰς τὴν κρίσιν τῆς Ἀκαδημίας, ἅτινα ἠδύνατο νὰ συνταχθῶσιν εἰς γλῶσσαν γαλλικὴν, ἑλληνικὴν, λατινικὴν, ἰταλικὴν, γερμανικὴν, ἰσπανικὴν, πορτογαλικὴν καὶ ὀλλανδικὴν. Τὸ δὲ θέμα ἦτο τὰ γενέθλια τοῦ υἱοῦ τοῦ Ναπολέοντος, βασιλέως τῆς Γαλλίας.